

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM ANH HÙNG MẮC HỘM

Trong trấn người ta kháo nhau “Chu rau cải” góa bụa không chịu nổi cảnh đơn thân gối chiếu được nữa, cho nên đã theo chân một người bên ngoài đi mất. Nhưng cũng có người nói “Chu rau cải” nương thân vào một am ni, định quy y tam bảo thanh tu những ngày xế chiều.

Đồn đại thì mặc đồn đại, nhưng chẳng ai rảnh công đi điều tra xem hư thực ra sao, vì đảng nào thì chuyện cũng không liên can gì đến mình. Nhưng duy nhất có một người chú ý đến tin này, người đó chính là Lộ Vân Phi. Chàng trở lại trấn tiếp tục hành động theo việc của mình, khi nghe phong phanh những tin này, chàng đã cất công đi điều tra, cuối cùng xác thực đúng là Chu Tam Mị ẩn thân trong một ni am.

Chuyện Tống Đại Sơn và Hồng lão thất năm chết ngay trong phòng thị, tiếp đó lại là cái chết của Âu Thiệu Bạch trong miếu Địa Tạng đủ để cho một con người giáo hoạt như hồ ly của thị cũng biết được tình hình đã đến hồi nghiêm trọng. Chu Tam Mị dù gan lớn bằng trời đi nữa thì cũng không còn đủ can đảm để lưu lại một mình trong ngôi nhà tranh của mình.

Bấy giờ đêm đã khuya, Lộ Vân Phi đã chờ đợi trong rừng trúc ngay trước ni am từ lâu. Chàng muốn giết Chu Tam Mị thực dễ như trở bàn tay, nhưng chàng muốn thị cần phải sống tiếp, vì từ thị còn có thể lần ra được những tên đầu não, chàng không thể nào quá vội vàng để có thể hỏng mất đầu mối.

Bỗng một bóng người từ xa phóng nhanh đến hướng am, người này dừng lại ngay bên ngoài am môn, giả tiếng cú đêm kêu lên ba tiếng, rồi nhảy người lẩn nhanh vào trong rừng trúc. Không lâu sau, lại thêm một bóng người từ trong am phóng ra, thân pháp rất linh hoạt nhanh nhẹn.

- Ở đây!

Người kia nghe tiếng quen liền bước đến lại gần hỏi:

- Mặc chường quây, đã khuya mà còn tìm đến hẳn có chuyện gì quan trọng?

Thì ra người kia không ai khác, chính là Ngột Ưng Mạc Vũ, một tay chân đắc lực nhất của Bốc Đại Khánh, hiện thân thể che kín dưới vỏ bọc chường quây Tân Lai khách điếm.

Lộ Vân Phi nấp người kín trong rừng trúc gật đầu nhẹ, thầm nghĩ:

- Quả nhiên không sai, Mạc Vũ đang đêm đến liên lạc với Chu Tam Mị, nhất định có tin gì quan trọng...

Bấy giờ liền nghe Mạc Vũ lên tiếng nói:

- Tình hình hiện tại đã rất nghiêm trọng, tên quái khách đội nón kia nhất định là kẻ thù năm xưa của chủ nhân chúng ta, ta đã phi báo mọi chuyện xảy ra ở đây. Chỉ thị của chủ nhân là tạm thời án binh bất động, ngày hưng sư động chúng quét sạch võ lâm Trung Nguyên cũng không còn xa...

Chu Tam Mị kích động nói:

- Tôi chỉ mong sớm đến người ấy, tên quái khách kia thật đáng gờm, có dịp được róc xương xẻ thịt hẳn ra mới hả hận.

Ngột Ưng Mạc Vũ trầm giọng cảnh cáo:

- Hẳn không phải là tay tầm thường, huống hồ chúng ta còn chưa biết đích xác hẳn lai lịch thế nào, muốn đối phó hẳn vào lúc này chẳng phải là điều dễ làm.

Đương nhiên, thủ hạ tay chân của Bốc Đại Khánh đã có không ít người biết rõ lai lịch thân thế của quái khách bí ẩn kia, chỉ có điều bất cứ tên nào biết được thì vĩnh viễn chẳng mở miệng được mà thôi.

Lộ Vân Phi nấp bên trong nghe thế thì cười trong bụng, nghĩ thầm:

- Các ngươi sẽ nhanh chóng biết được lai lịch của ta.

Rồi chàng lại nghĩ, chẳng ngờ Bốc Đại Khánh âm mưu tảo sạch Trung Nguyên hòng làm bá chủ, đủ thấy dã tâm của hắn đáng sợ đến chừng nào?

Im lặng một lúc Chu Tam Mị lên tiếng:

- Nói như thế, chúng ta hiện tại chỉ co vòi trong vỏ kín, không thể có bất cứ hành động nào sao?

“Ừ” Mạc Vũ đáp nhẹ một tiếng trong cổ họng rồi nói:

- Tạm thời là thế, chừng nào có chỉ thị gì mới truyền ra, ta sẽ cho người đến thông báo cho người. Hiện tại ta có chuyện cần làm, ta đi trước một bước đây.

Nói xong lão phát tay áo tỏ câu chuyện kết thúc rồi quay nhanh người định đi...

- Các hạ, khoan đi!

Đột nhiên một giọng nói trầm lạnh vang lên khiến cả Ngột Ưng Mạc Vũ và Chu Tam Mị đều giật mình kinh hoảng, chúng quay đầu nhìn lại thì nhận ra một bóng người đầu đội chiếc nón trúc che kín nửa mặt. Trong rừng trúc tối đen càng khó nhìn ra được khuôn mặt vàng như nghệ của Lộ Vân Phi.

- Người là...

Ngột Ưng Mạc Vũ giọng không được bình tĩnh thốt lên, nhưng chung quy không hỏi được hết câu.

Lộ Vân Phi lạnh lùng đáp:

- Chính là người mà các ngươi cần tìm lai lịch

- Quái khách...

Chu Tam Mị sợ hãi nhích người gần vào Ngột Ưng Mạc Vũ, run giọng nói:

- Đúng là hắn rồi, kẻ từng ra tay cứu Âu Thiếu Bạch... có lẽ hắn đang âm mưu...

Ngột Ưng Mạc Vũ lão luyện giang hồ, gạt nhẹ đầu nói:

- Không sai!

Rồi nhìn Lộ Vân Phi từ đầu đến chân, song chẳng nhận ra được gì từ vẻ bên ngoài của chàng ngoài đôi mắt tinh anh sáng như sao, lão bất gặp ánh mắt ấy tự nhiên thấy hơi khiếp sợ, nhưng vẫn trấn tĩnh nói:

- Các hạ có thể cho biết tôn tính đại danh?

Lộ Vân Phi nói:

- Đương nhiên, ta xuất hiện gặp các vị chính là có ý đó.

“ô” Ngột Ưng Mạc Vũ thốt lên một tiếng chùng như hơi ngạc nhiên, chau mày nói:

- Vì sao?

Lộ Vân Phi nhún vai lãnh đạm nói:

- Vì đã đến lúc không cần giấu thân phận trước các vị.

Bằng kinh nghiệm, Ngột Ưng Mạc Vũ nhận ra được nguy cơ tiềm ẩn, nhưng hấn không tỏ ra khiếp nhược trước đối phương nói:

- Thế thì vạn hạnh, các hạ là...

- Chưa vội gì!

Lộ Vân Phi cắt ngang lời hấn, rồi nói:

- Năm xưa khi xảy ra trường Huyết yến, các hạ hấn cũng là một trong những nhân vật đứng đầu tổ chức chứ?

Nghe một câu này Ngột Ưng Mạc Vũ hơi giật mình, đối phương có quan hệ gì với Huyết yến năm xưa mà lại hỏi?

Một ý niệm trong đầu khởi lên khiến hấn sinh nghi liền nói:

- Lão phu có thể trả lời rõ ràng, nhưng trước tiên phải biết các hạ là ai? Có can dự gì chuyện Huyết yến năm xưa mà lại hỏi điều này?

Một câu khôn khéo, đủ thấy lão ta lịch duyệt giang hồ, Lộ Vân Phi muốn biết rõ thì tất phải nói ra lai lịch, bấy giờ chàng gật đầu nói:

- Các hạ nói không sai! Xem ra các hạ rất nôn nóng muốn biết lai lịch thân thế của tại hạ?

Ngột Ưng Mạc Vũ nói:

- Có thể nói như vậy.

- Cũng được, nhưng phải nói trước một điều, hai vị càng biết sớm lai lịch của tại hạ thì càng sớm theo chân đồng bọn đi trước như Tam Thanh Quán chủ hay Âu Thiếu Bạch...

- A!

Cả Ngột Ưng Mạc Vũ và Chu Tam Mị gần như đồng thanh la lên.

- Thì ra Tam Thanh Quán chủ và Âu Thiếu Bạch đều chết dưới tay ngươi?

Lộ Vân Phi lạnh lùng nói:

- Và cả tên họ Hồng, tay chân đắc thủ của ngươi.

Chàng nói câu này không những khiến cho Ngột Ưng Mạc Vũ kinh hoảng, mà Chu Tam Mị lại càng hãi sợ hơn nữa vì chính Hồng lão thất chết ngay trên giường thị. Cho đến lúc này nếu như không phải Lộ Vân Phi đích thân nói ra, thì có lẽ thị chẳng

bao giờ tìm ra được sự thật. Suy ra thì biết được Tống Đại Sơn cũng chết dưới tay người này chứ chẳng sai.

Ngột Ưng Mạc Vũ run lên nghiến răng thét lớn:

- Nói đi. Người là ai? Vì sao lại ra tay giết người của chúng ta?

Lộ Vân Phi ánh mắt quắc lên dữ dội:

- Lộ Vân Phi!

- Á! ...

Cả hai thất thanh la lên, rồi tiếp:

- Kim Bài Sát Thủ!

- Không sai!

- Người... có thù oán gì với chúng ta? Sao lại...

Lộ Vân Phi “hừ” một tiếng nặng nề nói:

- Ma Âm Kiếm Thần La Chí Viễn chính là gia sư.

- Sao? Người là truyền nhân của Ma Âm Kiếm Thần La Chí Viễn?

Mấy tiếng này lọt vào tai khiến cho cả Ngột Ưng Mạc Vũ và Chu Tam Mị đều kinh hoàng thất sắc, bọn họ không thể ngờ được nhân vật Quái khách thần bí chính là truyền nhân của Ma Âm Kiếm Thần La Chí Viễn, nếu thế thì Lộ Vân Phi trở thành một đại kinh địch mà chúng gặp phải.

Bấy giờ cả Ngột Ưng Mạc Vũ và Chu Tam Mị ngây người đứng sững vai bên nhau, bốn ánh mắt đầy căm thù pha lẫn hốt hoảng, ngưng nhìn Lộ Vân Phi.

Qua một lúc Ngột Ưng Mạc Vũ trấn tĩnh nói:

- Bây giờ người định thế nào?

- Đơn giản! Nợ máu trả bằng máu.

Nồng Ngột Ưng Mạc Vũ thét lên:

- Người tưởng đòi được nợ máu dễ dàng lắm sao? Hừ ... Kim Bài Sát Thủ, hôm nay bốn nhân sẽ cho người trùng phùng với gia sư của người.

- Ha ha ha... ha ha ha ...

Lộ Vân Phi ngửa cổ cất tiếng cười dài, chàng tỏ ra không coi đối phương vào đâu...

Ngột Ưng Mạc Vũ là tay giang hồ lão luyện, hẳn thấy thân thái chàng như thế liền đưa mắt ra hiệu cho Chu Tam Mị, chừng như bảo thị mau rời khỏi đây.

Chu Tam Mị hiểu ý, thị định di chuyển thân hình thì đột nhiên tiếng cười Lộ Vân Phi ngừng bật, giọng chàng lạnh như băng:

- Tại hạ đã nói, hễ bọn người biết được tánh danh và lai lịch của tại hạ thì chẳng bao giờ còn bước đi được nửa bước.

Một câu hết sức cao ngạo tàn khốc. Chu Tam Mị nghe qua sắc mặt tái nhợt đi trông thật thảm hại.

Ngột Ưng Mạc Vũ hét lên:

- Tam Mị chạy nhanh đi, một mình ta ứng phó với hắn đủ rồi.

Miệng quát thì tay đã rút kiếm vung lên chém mạnh tới, một đường kiếm ánh như ánh chớp xẹt thẳng vào người Lộ Vân Phi.

Chu Tam Mị nghe thế, liền quay nhanh người tung chân phóng chạy...

ánh kiếm loáng lên rồi vụt tắt. Thế kiếm của Ngột Ưng Mạc Vũ cực nhanh nhưng chỉ chém mạnh vào khoảng không trước mặt. Cùng lúc ấy lại có thêm một ánh kiếm thứ hai càng nhanh hơn, đó chính là Lộ Vân Phi ra kiếm. Thân hình chàng như làn khói, lách tránh nhanh đường kiếm của Ngột Ưng Mạc Vũ, đồng thời chiêu kiếm của chàng xuất ra nhằm thẳng vào hậu tâm của Chu Tam Mị không sai một ly.

Chỉ nghe Chu Tam Mị rú lên một tiếng cực thảm, thân hình run lên một lúc rồi đổ vật xuống. Lộ Vân Phi ngừng lại, đứng bất động như một pho tượng. Ngột Ưng Mạc Vũ kinh hoàng vô cùng, chẳng tin nổi thân pháp và kiếm pháp của Lộ Vân Phi lại đạt đến tuyệt mức cao thâm như thế, giờ thì lão đã tin truyền ngôn trên giang hồ về nhân vật thần bí Kim Bài Sát Thủ.

Ngột Ưng Mạc Vũ nghiêng răng hét lớn:

- Kim Bài Sát Thủ! Người quả tàn độc không tưởng, hôm nay ta phải lấy mạng người.

- E rằng các hạ không bao giờ có được bản lĩnh để làm chuyện ấy.

- Người xem đây!

Nói rồi hắn vung kiếm lên, nhưng đường kiếm phóng ra nửa chừng thì khựng lại... Nguyên cùng lúc ấy, một ánh kiếm loáng lên, nhanh như một ánh chớp, vừa lóe sáng liền vụt tắt. Đó là chiêu kiếm của Lộ Vân Phi, tuy ra sau mà đến trước, khiến cho Ngột Ưng Mạc Vũ không còn cơ hội để thi triển hết đường kiếm.

Ngột Ưng Mạc Vũ trợn mắt đăm đăm nhìn Lộ Vân Phi, khoe miệng rỉ máu tươi, lắp bắp mấy tiếng:

- Người!... người!...

Rồi thân hình đổ âm xuống đất, chừng như đến chết hắn còn chưa tin nổi trong thiên hạ có người ra kiếm nhanh đến như thế.

Lộ Vân Phi chùi máu trên lưỡi kiếm lên thi thể Ngột Ưng Mạc Vũ. Không cần liếc mắt nhìn đến tử thi, chàng quay đầu nhìn vào trong ni am, thầm nghĩ:

- Không biết trong am này có những ai? Chu Tam Mị ẩn thân ở đây có lẽ người trong am cũng là tay chân đồng bọn với thị, ta thử truy xem người nào trong này!

Nghĩ thế chàng liền bước chân đến cửa am. Nhìn lên chỉ thấy trên cửa am hoành ngang một tấm biển ghi mấy chữ lớn: “Liên Hoa Am”. Thấy cửa chỉ khép hờ, chàng liền đẩy cửa bước vào. Chính điện am không lớn lắm, nhưng một khám thờ uy nghi với tượng Quan Thế Âm từ bi và nhiều tự khí khác. Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi rảo chân đi lui về phía sau hậu điện. Sau hậu điện hai gian phòng nhỏ, một phòng cửa mở còn phòng kia cửa khép kín, chàng nghĩ ngay phòng cửa mở là của Chu Tam Mị ở, còn phòng kia nhất định có người khác.

Nghĩ vậy chàng liền bước đến gõ cửa mấy tiếng, cất giọng nói:

- Xin hỏi có ai bên trong không?

Không nghe thấy tiếng đáp lại nhưng lại nghe thấy tiếng người trở mình.

- Xin hỏi ở đây có người không?

- Ai thế?

Quả nhiên có tiếng người đáp lại, nghe giọng nữ nhân hơi lớn tuổi. Tiếng mở cửa vang lên cọt két, rồi một chiếc đầu thò ra, Lộ Vân Phi nhìn thì thấy đó là một vị trung niên ni cô, thân vận áo nâu cổ đeo chuỗi hạt, nét mặt hiền hòa ngưng mắt nhìn chàng chùng như rất kinh ngạc thốt lên:

- A , thí chủ, thí chủ là...

Lộ Vân Phi đảo mắt quan sát nhanh vị trung niên ni cô này, nhưng không nhận ra chút tà ác nào khả nghi, chàng nghĩ nhanh:

- Chẳng lẽ người này không phải là đồng bọn của Chu Tam Mị, không biết gì về hành vi của thị?

Trong đầu nghĩ như thế, chàng liền đáp nhanh:

- Tôi có chuyện muốn hỏi ni sư...

Trung niên ni cô nghe thế liền nghiêng người nói:

- Vạy à, xin mời thí chủ vào trong rồi nói chuyện.

Lộ Vân Phi bước chân vào trong phòng. Ni cô nhanh chóng khêu ngọn đèn cháy lớn lên, chỉ thấy một chiếc giường đơn kê sát góc trong, bên ngoài này là một chiếc bàn với hai chiếc ghế mộc, nhưng các đồ vật đều thơm tất sạch sẽ.

Trung niên ni cô pha một ấm trà rót ra hai chén đặt xuống bàn nói:

- Mời thí chủ dùng trà rồi nói chuyện.

Thái độ thản nhiên của trung niên ni cô như không hề hay biết chuyện gì vừa xảy ra bên ngoài khiến Lộ Vân Phi hơi ngạc nhiên. Chàng nghĩ có lẽ Chu Tam Mị lợi dụng nơi này để giấu thân phận mà thôi, chẳng liên quan gì đến người này. Ta đừng hỏi thì hơn.

Nghĩ vậy, chàng nói:

- Có lẽ chẳng nên phiền ni sư, tôi xin kiếu vậy!

Ni cô ngưng mắt nhìn chàng ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế? Vừa rồi thí chủ nói là có chuyện muốn hỏi, sao giờ lại...

Lộ Vân Phi nhẹ gật đầu, nghĩ nhanh:

- Đàng nào thì sáng mai người này cũng biết được Chu Tam Mị đã chết, ta nói trước càng hay.

- Xin hỏi ni sư, Chu Tam Mị đến ở đây từ lúc nào?

Ni cô tròn mắt nhìn chàng hỏi lại:

- A ... thí chủ hỏi Chu Tam Mị nào?

Lộ Vân Phi nghe hỏi ngược lại cũng thấy bất ngờ, liền nói:

- Chẳng lẽ trong này không phải có một vị trung niên phụ nhân đến ở sao?

- à! Ni cô chừng như nhớ ra liền gật đầu nói tiếp:

- Đúng, cách đây không lâu, trong bồn am có một quả phụ đến đầu thân xin tu hành nhưng đâu phải họ Chu ...

- Ra là thế, xin hỏi vị đó họ gì?

- Họ Thẩm, tên Châu. Có lẽ thí chủ tìm nhầm người chăng?

Lộ Vân Phi lắc đầu nói:

- Người tôi tìm thì không nhầm được có chăng chỉ là người đó thay tên đổi họ mà thôi.

Ni cô ánh mắt đầy kinh ngạc nói:

- Thay tên đổi họ? Nói thế ... à, thí chủ ngồi tạm đây, xin mời uống nước tự nhiên, tôi đi gọi Thẩm Châu đến hỏi cho rõ.

Nói rồi, không đợi Lộ Vân Phi phản ứng như thế nào, ni cô đi nhanh ra cửa chừng như đi gọi người mà bà ta gọi là Thẩm Châu. Nhưng chỉ một lát sau bà ta chạy trở vào lại với vẻ mặt hết hoảng, la lên:

- Không thấy người đâu cả!

Lộ Vân Phi xác định chắc chắn Chu Tam Mị đã thay tên đổi họ để che giấu tung tích của mình, khi ấy liền nói:

- Đừng tìm nữa, bà ta đang ở ngoài cửa, nhưng không bao giờ trở vào đây được nữa.

- Hả? Thí chủ nói thế ... là sao?

- Chết! Bà ta đã chết.

Ni cô thất thanh la lên:

- Á ... chết? Sao lại chết?

Lộ Vân Phi nhìn bà ta trấn an:

- Ni sư xin bình tĩnh ngồi xuống, tại hạ sẽ nói rõ mọi chuyện...

Trung niên ni cô lúc ấy mới ngồi xuống ghế, mặt còn chưa hết vẻ kinh hoảng run giọng hỏi:

- Sao?...

- Người mà ni cô gọi là Thẩm Châu thực ra chính là Chu Tam Mị, vốn ở trong Vĩnh Xương trấn bán rau cải, ai cũng ngỡ thị là một quả phụ đáng thương, nhưng thực ra thị là một con hồ ly, tay chân của một tên ác ma ngoài quan ngoại, thị nhận mệnh lệnh vào Trung Nguyên dưới cái lốt như thế để hành động trong một âm mưu bá chủ Trung Nguyên.

Trung niên ni cô la lên:

- Nói thế ... đều là người trong giang hồ?

- Không sai!

- Thế mà tôi chẳng hay biết gì! Bà ta đến đây đầu thân xin tu hành, nói rằng thân cô thế quả, chẳng vướng bận con cái cha mẹ, xin đầu thân bán thế xuất gia. Bản ni vốn còn có thêm một đệ tử nữa, nhưng đã xin về quê thăm mẹ già bị bệnh cả tháng nay, cho nên khi thấy bà ta đến mới nghĩ thêm một người cùng tu cũng đỡ hoang vắng, nào ngờ ...

Lộ Vân Phi nói:

- Điều này cũng chẳng trách được ni sư. Vừa rồi tối nay thị lén ra trước cửa am gặp thêm một người đồng bọn nữa của thị, cả hai đều bị tại hạ giết chết.

Trung niên ni cô càng kinh hãi hơn lấp bắp nói:

- Là đồng bọn với chúng?

- Đúng vậy.

- Giờ tại hạ sẽ lo hậu sự cho bọn chúng.

- A Di Đà Phật! Hậu sự thì tôi có thể làm được, thí chủ xin cứ yên tâm

Lộ Vân Phi nói:

- Tại hạ xin cáo từ.

Trung niên ni cô nhìn chàng như thâm kính phục lẫn hàm ơn nói:

- Nếu không có thí chủ đến đây vạch mặt bà ta thì tôi đến chết cũng chẳng biết, Thí chủ, xin uống chén trà nóng rồi hãy đi.

Vừa nói bà ta vừa đưa chén trà tới một cách chân tình.

Chén trà bốc hương thơm nhẹ nhàng thực khiến người ta khó từ chối, Lộ Vân Phi nghĩ cũng không để phụ lòng trung niên ni cô, liền nâng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ. Vị trà ngọt nhẹ, hương trà thoang thoảng khiến tinh thần sảng khoái, đúng là loại danh trà.

Lộ Vân Phi uống hết chén trà, rồi xin cáo từ bước đi. Ra khỏi am, nhìn lại hai cái xác bọn Chu Tam Mị và Ngột Ứng Mạc Vũ vẫn còn đó, chàng kéo chúng vào một góc rừng trúc, rồi mới bước chân về hướng thị trấn.

oOo

Đi được chừng nửa dặm, bỗng nhiên chàng thấy tay chân như mềm nhũn ra, bước chân chẳng còn mạnh mẽ như trước thì kinh ngạc. Chàng liền vận chân khí xem có gì khác thường trong người. Nhưng không vận thì thôi, vừa vận chân khí thì chàng đã kinh hoảng thất sắc; nguyên chân khí trong người chàng hầu như thất tán không đề tụ được, vì sao lại như thế được chứ?

Lộ Vân Phi nghĩ nhanh đến trung niên ni cô, nhưng bà ta đâu có gì khả nghi, bất chợt nhớ lại chén hương trà mà chàng đã uống chẳng lẽ...?

Nghĩ còn chưa dứt, đột nhiên...

- Đứng lại!

Một tiếng quát lạnh lùng vang lên, chỉ nghe cũng biết là giọng một nữ nhân có tuổi. Lộ Vân Phi ngừng chân quay người lại nhìn, định thần nhìn kỹ chàng nhận ra đó chính là trung niên ni cô. Không nói chàng cũng có thể đoán ra chính là kẻ đã ngấm hạ độc ám toán mình, thị nhất định là một thủ hạ đắc lực khác của Bốc Đại Khánh, ẩn thân dưới lốt ni cô trong Liên Hoa am này.

Thực chẳng ngờ Bốc Đại Khánh mưu đối phó cả với Tu La Cung, thủ hạ hiện thân dưới nhiều lốt người là đạo sĩ, là chưởng quầy, là bán rau, là ni cô, đủ thấy tay chân của hắn đã tìm phục tại Trung Nguyên không ít! Chẳng biết còn có bao nhiêu tên chưa biết mặt!

Trung niên ni cô ánh mắt lạnh lùng đáng sợ. ánh mắt đó đã nói lên ý định của thị quyết lấy mạng Lộ Vân Phi cho được.

Lộ Vân Phi trong người giờ đây đã trúng độc, chân khí toàn thân gần như thất tán, đề tụ chẳng được. Chàng tuy chưa biết đó là loại độc gì, nhưng xem ra thuộc loại độc được bàng môn tả đạo chứ chẳng phải tầm thường.

Với công lực của chàng mà nói, phóng mắt trong thiên hạ có được mấy người sánh bằng, nhưng lúc này đây trong người trúng độc, công lực ngưng trệ không đề tụ được, chàng chỉ như một nho sinh trời gà không chậy chứ đừng nói gì là đối phó với một tay chân thủ hạ của Bốc Đại Khánh.

- Người là Kim Bài Sát Thủ?

- Không sai!

- Kim Bài Sát Thủ, người phải trả giá cho những chuyện người làm.

Lộ Vân Phi trấn tĩnh nói:

- Trả giá gì?

- Người từng cản trở chuyện của chủ nhân ta, người lại giết nhiều người của chúng ta, hắc hắc... hiện giờ trong người người đã trúng tán công độc của ta, thì xem như người tới số rồi.

Lộ Vân Phi giật mình, mấy tiếng tán công độc khiến chàng nhớ tới một người liên la lên:

- Người là ...là Bách Độc Xà Trương Nhị Nương?

Trung niên ni cô cất tiếng cười lớn nói:

- Không sai, đáng tiếc khi người biết được thì cũng chính là lúc tính mạng người chấm dứt.

Nói đến đó, ác ni Trương Nhị Nương ánh mắt trừng lên nhìn Lộ Vân Phi rít giọng:

- Người nghĩ còn có thể sống để rời khỏi đây chăng?

Lộ Vân Phi bình tĩnh hỏi:

- Người định làm gì ta?

Trương Nhị Nương hai mắt đỏ ngầu lên, trông thật hung dữ, giờ đây mới nhận ra bộ mặt thật của một con ác xà.

- Đem người tể sống những huynh đệ của ta đã bị người sát hại.

- Người làm nổi sao?

- Họ Lộ kia, giờ thì người nắm kiếm còn không vững, lại còn nói hùng hồn thế kia ư? Hừ! mau nộp mạng đi.

Thực vậy, Lộ Vân Phi lúc này đến nhắc kiếm lên còn không nổi, không chịu bó tay cũng không được. Chàng thốt nhiên cất tiếng cười nhạt, trong tiếng cười chùng như có chút gì chua chát mỉa mai cho mình. Chẳng ngờ qua bao nhiêu ngày hành cước giang hồ, tìm kẻ thù phục hận cho ân sư, bây giờ gần đến đích lại rơi vào trong tay một ác ni. Chàng hận mình vừa rồi quá sơ suất, cho nên mới trúng ngụy kế của Trương Nhị Nương. Chẳng thể ngờ kết cục lại chết trong tay một ma nữ mới đáng cười làm sao.

Trương Nhị Nương di động thân hình tiến tới, chỉ một cái vung tay đã chụp được cánh tay nắm kiếm của Lộ Vân Phi.

- Giờ thì người theo ta trở lại am.

Lộ Vân Phi gắng vùng ra nhưng hoàn toàn vô ích, chàng nghiêng răng nói:

- Muốn giết ta thì giết đi.

Trương Nhị Nương rít lên:

- Ta đem người làm vật tế, đi...

- Không!

- Hắc...hắc... Ta mang người về thì có gì là khó khăn chứ?

- Hừ!...

- Kim Bài Sát Thủ chịu mệnh đi!

Trương Nhị Nương miệng thét, tay kia đã nhanh chóng chụp vào uyển mạch trên tay trái của chàng, Lộ Vân Phi chỉ thấy đầu óc tối sầm lại thân hình muốn ngã ...

Nhưng, trong khoảng khắc ấy chàng nhận ra một điều khác thường, cánh tay bị chụp bỗng dừng được buông lỏng ra, rồi có tiếng thân hình đổ "huych" xuống đất. Chàng cố định thân ngưng mắt nhìn, nhận ra một khuôn mặt hoa lệ xinh đẹp hiện ra ngay trước mặt mình, một khuôn mặt không hề xa lạ chút nào, nhưng hoàn toàn bất ngờ đối với chàng. Thân hình chàng được hai bàn tay mềm mại đỡ lấy, giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên:

- Không sao, huynh chẳng chết được đâu, tôi chẳng bao giờ để huynh chết như thế này được.

Lộ Vân Phi nghe giọng nói ấm áp quen quen này thì đầu óc đã hồi tỉnh hẳn, giờ chàng đã nhận ra người đang đỡ chàng chính là Vô Danh Hoa Lãnh Thanh Nga.

- Là cô ...

- Lộ đại hiệp, tôi theo chân huynh từ khi huynh rời khỏi Nguyệt Lão từ ...

- À ta ...

Chàng chỉ thốt được đến đây rồi cả người hôn mê đi chẳng hay biết gì nữa.

o O o